

ΤΟΜ. Α.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΛΔΙΜΑΣ.

— 'Ιδε, φιλάττη Ζωή, τὸν χρυσῶν οὐρανόν, πλεγεν δ Δημήτριος, ἀπὸ τοῦ δώματος μᾶς τῶν αἰχιῶν τῆς Σύρου δεικνύων ἀνατέλλουσαν τὴν παντίληνον. 'Ιδε τὴν γλυκυτήν θάλασσαν. Τί θέλομεν πλοῦτον; δι' ἡμᾶς δλα: αἱ ἀδέπταις ἀπολκύσεις! 'Ο ἀμοιβαῖος ἥμιδων ἔρως εἶναι δ ἡμετέρος πλοῦτος. 'Η παλύνη πληγίον σου μοὶ εἶναι πολυτελής ὡς ἀνίκτορον. δ ξηρὸς ἄρτος μετὰ σοῦ μοὶ εἶναι γλυκύτερος ἀμέροσίτις. 'Ο ἐμπαρος παρ' ὦ ὑπηρετῷ θέλει νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν Βλαχίαν, διου ἵπω-χέρδη μὲ περικένουν· ἀλλὰ δὲν ὑπάγω. Τὸ κέρδος τῆς καρδίτς σου εἶναι τὸ μέγιστον δι' ἐμέ.

Τόμος Α'.

Καὶ τί ζει ἡ παντελήθη μὲν βλέψυμε πλήρες πλεύσην, καὶ ἀμέροσίς καὶ ἔρωτος.

— Παιδία, παιδία μου εἰπεν δ. γέρων Εὐστάθιος, στερεόμενος εἰς τὴν βρύσιδον του, καλὴ εἶναι ἡ καλύπη, καὶ γλυκὺς δ. Εηρός ἄρτος εἰς τὸν τυρλὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὴν ἀμειμνοῦσαν νεότητα. 'Αλλὰ, πιστεύετε τὴν πελάδα μου, δ ἔρως μέχρι τέλους ἀνθίσπει, καὶ ἡ νεότης παρεργομένη, διενδύεται τῆς ζωῆς τὰς μερίμνας. Τότε ἡ καλύπη εἶναι θλιβερὸς κατοικία, δ. Εηρός ἄρτος ίτηγή τροφή, καὶ μόνοτονος θάματα ἡ πανσέληνος. 'Η φιλοσοφία μου σᾶς φάνεται αὐτηρὰ σήμερον τοικυτη θὰ φαίνεται αὖστον καὶ ἡ ἐδική σας εἰς τὴν παιδίκην σας. 'Όταν τὴν ἐδικήν σας σκέψιν καταπνίγῃ δ. ἔρως, εἶναι γρέος μου νὰ σκέπτωμαι ἐγὼ διὰ σᾶς. 'Άλλως τε ἀγκαλίω τὴν κόρην μου, καὶ σοῦ, Δημήτριε, είμαι φίλος. Δὲν θέλω, νὰ σὲ ήδη διατυχεῖς μπαγιες εἰς τὴν Βλα-

χίαν, καὶ εἰς τὴν
θῆσαν τὴν Ζωήν.

Οι δύω νέοι μάτην παρεκάλεσαν, μάτην ἐζήτησαν
νὰ πείσωσι, καὶ μάτην διετχυρίσθησαν ὅτι ἡ εὐδαι-
μονία δὲν συνίσταται εἰς τὸν χρυσὸν καὶ εἰς τὰ ὄλμε-
ὰ γαθά· ὁ Εὔσταθιος δὲν ἔνεδωκε, καὶ ἐπομένως ὁ
Δημήτριος μετὰ μυρίους στεναγμούς, μετὰ μυρίους
ὅρκους πίστεως αἰωνίας, ἥναγκασθη ὑπὸ ἀναγκωρήση-

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἔκλαιεν ἀπὸ πρωΐας μέχρι
ἕπερας· τὴν δευτέραν ἦτον σεωπηλὸς καὶ ἀγριωπός·
ὡς σπληνιῶν λύρδες· τὴν τρίτην, ἐπεγείρηται νὰ
συνθέσῃ φύσην εἰς τὴν Ζωὴν, ἀλλ’ ἀροῦ ἐβασανίσθη
μέχρι τῆς μετημορίας, παρητήθη, διότι ἡ ἔννοια
καὶ ἡ δικαιοκαταληξία δὲν ἔθελον νὰ συμβιβασθε-
σι. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν ἥρχεται νὰ σκέπτη-
ται περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ
μετ’ ὅλιγον μέλλοντος. Εἰς τὴν Βλαχίαν λοιπὸν
ἀπήρχετο! εἰς τὴν Βλαχίαν, τὸν τόπον τοῦ πλουτοῦ
καὶ τῶν ἥδουνῶν· ἔκει ὅπου αἱ ὁδοὶ εἶναι ε-
στρωμέναι φλωρίσα, ὅπου σὲ ποταμοὶ καλίουσιν ἄμμον-
γραυτοῦ! εἰς τὰ δρη τυνάζονται σμάραγδοι, παὶ ὅλοι ο-
λιθοὶ κρύπτουν ἀζάμαντας! Ἀπὸ τὴν γῆν ἔκει
νη· τῆς ἐπαγγελίας θὺξ ἐξέλθῃ ὡς ἐξῆλθεν ὁ Αἴημα-
ων ἀπὸ τοῦ Κροίου τὸν θησαυρὸν, μὲν πλήρες
γρυποῦ τούς κότι πους, τὸ στόμα, καὶ τὴν κόμη,
αὐτῆν. Ἀλλ’ ἡ Βλαχία! ὡ! ἡ Βλαχία! ἔκει ὁ τόπος
ὅπου βέβη μέλε καὶ γά-
λα! ἔκει ἡ ζωὴ τῆς εὐδαι-
μονίας! ἔκει ἡ τρυφὴ
καὶ ἡ πολυτέλεια! ἔκει
εἰς ἔκαστον κῆπων θάλ-
λους ρόδις ἐρωτος, εἰς
ὅλα τῶν οἰκιῶν τὰ παρα-
θυρα ὡς λύγγοι στίβου-
σι λαμπροὶ ὅρθαλμοι,
καὶ τὰ παράθυρα ἀντι-
γονται ἐλαφρῶς, καὶ οἱ
ὅρθαλμοι νεύουσι μυστη-
ριώδεις... Καὶ ἐπειτα
μαρτυράντος προῖκες
πρὸς; δεξιὰ καὶ αριστε-
ρά, ὅπου μάνοι ἐκτείνη-
στη, γιῆρα! Κάνενάς ὅρ-
γαντο; θυγατέρα...
καὶ νὰ γίνεται Σπαθάη;
ἢ Ἀγαστὴ, ἀς τώρα λέ-
γουν συνταγματικώτερον,
ὑπουργὸς τούτου ἢ μπουρ-
γὸς ἔκειμου! Καὶ τίς σι-
δεν; ξεως γὰρ ἔκλεψθη καὶ
Αὐθέντης ἔξαίρητος, ν’ ἀ-
ρτηρ τάγνενται, νὰ ρορέσῃ
τὰ σαμουράκιπακον, ἢ τὴν κούκκαν καὶ τὴν σαμου-
ράκιαν, ἢ τὴν γρυπήν καμπανίτσαν, ἀνοί συνταγματι-

Καὶ εἰς τοικύτας παρεθίστε οὐνειροπολήσεις
φραγτάσις του, ὅμολογουμένως ἐπιερχοῦτα, μέση
εὗ, δινεπιλέμματα τὸν Δούναβῖν, ἔρθαστεν εἰς Γα

τζισν, καὶ ἀπὸ Γαλατῶν εἰς Βουκουρέστιον. Ἄμφ
δὲ εἶδεν ἐκυτόν εἰς τὴν γῆν τῆς επαγγελίας, ἐκλε-
γε νὰ συλλέξῃ τὰ φλωρία ἀπὸ τὰς δύο, ἀλλὰ
εὗρε λάσπην πολλήν καὶ φλωρία δὲν εὗρεν ἀπῆλθε
ν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν χρυσόβρυσον Δουμεσούτζαν, ἀλλὰ
τὸ οὐδιώτερον της περιεῖχε βόρβορον καὶ ὅχι χρυσόν· ἐλή-
τησε τὰ ὄρη ὅπου συνάζονται σμαραγδοί, καὶ οὗτε
σμαραγδούς εἶδεν, ἀλλ' οὗτε ὄρη ἐλπίζων ἔθραυστέ
τινας λίθους, καὶ ἀδέμαντας εἰς αὐτούς δὲν εὗρε·
περιεφέρετο ἔχων τὸ βιλέμπα ἐστηριγμένον εἰς δλα-
τα παράθυρα, ἀλλ' ἐκινδύνευσε δεκάκις νὰ πατηθῇ ἀπὸ
τὰς ἀμαξες, τὰ παράθυρα ἐμενον ἑρμητικῶς κλειστά, καὶ
ἀστράπτοντας ὄρθια λιμούς δὲν εἶδε νάτω νεύωσιν ἐπερί-
μενε νὰ τὸν ἐκλέξωσιν Αύθιγτην ἢ ἀρχοντα, ἀλλ' οὐ-
δεὶς οὐδὲ Καλὴν Ἡμέραν τῷ εἶπε. Ἐπερίμεινε πλουσίας
πρωτάτεις γάμων, καὶ τῷ ὄντε τῷ ἔγινον δύω. Ἡ μὲν
διὰ γραίαν μονοφθαλμον καὶ χαλήν, θέλουσαν νὰ πα-
ρηγορήσῃ τὴν δευτέραν χηρείαν της· ἡ δὲ διὰ νέαν,
ἥτις ἥθελε νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ μυρίων φλωρίων τὴν τρίς
καταρρυεῖσαν ὑπόδημψίν της. Καὶ ὁ Δημήτριος ιδὼν
ὅτι δὲν τῷ ἔμενεν εἰμή νὰ στρέψῃ τοὺς χαλινοὺς τῆς
φαντασίας του πάλιν πρὸς τὴν Ζωὴν, ἔψαλε πάλιν
τὴν πιστιν καθ' δλους τοὺς τύπους.

"Ἔρχετε λοιπόν νὰ συνθέτη ἀπὸ ἀργῆς πάλιν τὸ εἰ-
δύλλιον του. Μιαν ἐπέραν, ξελείσας τὸ διπλότυπον τοῦ
κυρίου του, ἔρχεται νὰ ὑπολογίζῃ καθ' ἕαυτὸν ὅτι ὁ
ἐμπαρος παρὸ ἐπὶ εἰργα-
ζετο τὸν ἥγαπα, ὅτι ἐκ
τοῦ μισθοῦ ὃν τῷ ἔδιδε
καὶ τινος εἰς τὰ κέρδη
μερίδας ἤθελε μετ' οὐ
πολὺ ἔχει μικράν τινα
περιουσιαν, ἐλπίδα μείζο-
νος εἰς τὸ μέλλον, καὶ
πρὸ πάντων ἐξησφαλισμέ-
νην τὴν ὑπαρξίαν του, ὡσ-
τε ὁ Εὐστάθιος ἤθελεν
εὐχαριστηθῆναι. Ἐπειτα δὲ,
παραδιδόμενος εἰς τὰς
φαντασίαν του, οἵτινες
εὐχόλως ἀφηνίαζον, ἔρχε-
ται νὰ συλλογίζηται ποιαν
οἰκίαν θὰ ἐνοικιάσῃ, ὅταν
θὰ νυμφευθῇ, πῶς θὰ
διαταχῇ τὰς καθημερινάς
του δακτάνας, ἀν θὰ ἔχῃ
μίαν ὑπηρέτριαν μόνον ἢ
καὶ ἕνα ὑπηρέτην, ποι-
ους θὰ προσκαλέσῃ εἰς
τὰ στεφανώματα. πῶς
διατάξῃ θὰ ταράτη τὸν

Digitized by Google 1821

ορ γεν ἡ φαντασία του, καὶ ἐτρέχει, κατὰ τὴν συνή-
κοι θειάν της, χωρὶς νὰ τὸ αἴρῃσθαι καὶ νὰ ἴσῃ στε εἰχε-
νει τύλσει, καὶ φῶς δὲν εἶχεν ακόμη εἰς τὸ Βιωμάτι-
ον του.

Αέρηνης ἔχουσε τινὰ χτυπῶντα τὴν θύραν του.
— Είτελθε ! εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ εἰσῆλθε μετ

επηρωτικός δινθρωπος βυταρδας ένδεδυμένος, θστις ριμένιων τὴν ψύχτα, και τότε βύτας μὲ τὸ μανδύλιόν παρατησήτας πέριξ μὴ κάνεις τὸν ἄκρους,

— Κύριε, εἶπε, θύο μόνον λέξεις, διότι περισσότερον δὲν τολμῶ νὰ μείνω. 'Απ' αὐτάς εξαρτᾶται ἡ τύχη σου καὶ ἡ ἐδική μου ζωή. Είναι δοῦλος ἑργάζομενος εἰς τὰ Αὔθεντικὰ λατουεῖα, καὶ ἔκλεψε ἵνα ἀδάμαντα, διποῖον δὲν ἔχουσι βασιλεῖς. Νὰ τὸν πωλήσω διὰ τὴν φωραθῶ, οὔτε νὰ φύγω μ' αὐτὸν εἶναι δυνατόν, διότι δὲν ἔχω γρήματα. Μένει λοιπόν αγρητος εἰς τὰς γειράς μους ἀλλὰ τὸν δίδω διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἐλευθερίαν μους Δός μοι μερικά φλωρία ώστε νὰ δραπετεύω, καὶ τίδυ τὸν ἀδάμαντα.

Εἰς τὴν πρότατην ταύτην ὁ Δημήτριος ἔμεινε ως στήλη ἀλός, συγχρόνως δὲ δοῦλος στεφών εἰς τοὺς δακτύλους του πολύτιμον λίθον, μέγχαν ως μικρὸν κάρυσν, εούτε ἄμμον ἔχει, ἐλεγεν, οὔτε κηλίδα. Κατὰ δυστυχίαν πολλοὶ ἀδάμαντες διῆλθον ἀπὸ τὰς γειράς μου, καὶ τὸν δρυσόν του ἀκόμη δὲν εἶδα. 'Υπερήφανος θὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς δοτὶς θὰ τὸν φερῇ εἰς τὸ στέμμα του. Εἶται ξένος, κύριε, καὶ ήταν περιεργός νὰ φύγῃς μ' αὐτόν. 'Ολίγα φλωρία, καὶ κερδίζεις ἑκατομμύρια.

— Η τύχη ἦτι: τῷ παρουσιάζετο ἡτον ἀνωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν ἐλπίδων τους ἔβακε λοιπὸν τὰ φλωρία, δηλαδὴ ὅσα φλωρία εἶχεν ἢ δημήτριος, καὶ ἐλαβε τὸν ἀδάμαντα. 'Επειτα δὲ, ἐλθὼν εἰς τὸν ἐμπωσόν του, ἐδαινείσθη τιὰ γρήματα, καὶ διὰ νυκτὸς ἀνεχώρητε. Φοβούμενος διμως μὴ, ἀνακαλυφθείς ως κάτοχος τοῦ ἀδάμαντος, διερχθῆ ὑπὸ τοῦ Αὐθέντου καὶ συλληφθῆ ἀντὶ νὰ καταβῇ εἰς Γαλάταιον, ἀνέβη ἐξ ἐναντίας εἰς Γιούργιον, διὰ νὰ ἐλθῃ διὰ ξηρᾶς μέχρι Κιουνταντινουπόλεως, ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν τὰς μᾶλλον μονήρεις καὶ ἀδάτους διδούς. 'Αλλ' αἴρης μίαν ἡμέραν ἐνέπεσεν εἰς ληστῶν ἔνεδραν.

— Αὐθέντα, τῷ εἶπεν δ ὁ δημήτρης, μὴ μανιάσαι ἀντί στασιν. 'Αν τὴν ζωήν μᾶς ἀφήσου, ἃς μᾶς πάρουν δ, τι ἔχωμεν ἀδιάφορον!

— Διόλου ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ σύρας τὸ γεταγάνιον ὠρμῆτε εἰς τοὺς ληστάς, καὶ ἐπλήγωσεν ἵνα. 'Αλλὰ τότε οἱ λησταὶ ἐρρίφησαν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τὸν μὲν ὁδηγὸν ἀφῆκαν νεκρὸν, τὸν δὲ Δημήτριον ἡμιθανῆ, καὶ τοὺς ἔγνωμασαν ἀμφοτέρους. 'Ο ἀρχιληστὴς ἐλαβε τοῦ Δημήτριου τὰ ὄπλα, οἱ ἄλλοι λησταὶ τὰ ἐνδύματά του, καὶ μία γυνὴ ἐκρέμασε τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ παιδίου της.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Δημήτριος ἀνέλαβεν ἀπὸ τὰς πληγάς του, καὶ δ ἀρχιληστὴς, εὐχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν του καὶ ἀπὸ τὴν λοιπὴν του διαγωγὴν, τῷ ἀπέδωκε τὰ ἐνδύματά του, τὰ γρήματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. 'Ο Δημήτριος ἐζήτησε τότε καὶ τὸν ἀδάμαντά του ἀλλ' ἡ γυνὴ, ἐκλαυθάνουσα αὐτὸν ως φυλακτήριον, τῷ ἐπορτφερεν εἴχοτι παράδας διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸ παιδίον της καὶ ἐπιειδὴ δὲν ήθελε, τῷ ἐπρόσφερεν ἐν γρόσιον, δύω γρόσια, τρίχι γρόσια. 'Ο Δημήτριος διμως ἐπέμενε πάντοτε τότε ἡ γυνὴ ἔθυμωσε, καὶ εἶπεν διὰ δὲν τὸν δίδει εἰς τὸν Γκιασόρηγ. 'Ο Δημήτριος ἐπομένως ἐπροσποιήθη τὴν ἡμέραν, πε-

του τὸ στόμα τοῦ παιδίου, ἥρπαξ τὸν ἀδάμαντα καὶ ἔρυγε κρυφίως.

Δύνω ἡμέρας καὶ δύνω νύκτας ἔμεινε κεκρυμμένος εἰς σπήλαιον χωρὶς βιώσεως καὶ γωρίς πόσεως. Μετὰ πεντα δὲν ἐξῆλθε, καὶ ἀποφεύγων τὰς πεπατημένας δόδους, καὶ μὴ τολμῶν νὰ κοινωνήσῃ μετ' ἀνθρώπων μὴ τῷ κλέψωσι τὸν θησαυρόν του, καὶ τὴν χειρα ἔχων ἀδιεκόπως εἰς τὸ στήθος του διὰ τὸν ἔχουπτε καὶ ἔτοιμος πάντοτε νά φονεύτῃ τὸν πρώτον, διὰτις ἡθελε στηρίξει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑποπτον βλέμμα, μετὰ πολυήμερον βάσανον ἔφιστε τέλος εἰς Κωνσταντινούπολην, καὶ ἀμέτως ἐγραψεν εἰς τὸν Βούτσιον, «Περιθερά, εἶμαι πλουσιός, εἶμαι ὑπέρπειοντος! »

Τοιαύτη ἐπιστολή, διόπου οὔτε περὶ παντελήνου, οὔτε περὶ ἔρωτος ἐγίνετο λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ πλούτου, δυτηρέστητε μεγάλως τὴν Ζωὴν, καὶ μόνον τὴν ἐπράγνενη ἡ ίδεα διτε, ἀντὶ ἔγινε πλεύσιος, ἐζήτησε τὸν πλούτον διὰ μόνην ἔκείνης.

Διὰ τοῦ προσεγγοῦ: ἀτιμοπλόσιον ἔφυτε καὶ δ ὁ Δημήτριος εἰς Σύρον. 'Η καρδία τῆς Ζωῆς ἐπικρήτησε πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις ταῦ μεγάλου του πλούτου τὴν ἐτάραττε καὶ έδιδεν εἰς τὰ κινήματά της τὶ διειστέμενον καὶ ἄγχος. Καὶ ὁ Κύριος δὲ, κατέθετο διαφύτου ὑπερηφανείς εἰς ἡγγῆταις ἐνόμιζεν διὰ δὲν πρέπειν διερχθῆ τοσούτον περιγγαῖο; τὸν Δημήτριον, μὴ τὸ αἰσθημά του παρεκτηθῆ ὡς αἰτιγριχέρδεια, ἐνῷ ἀφ' ἔτέρου δ ὁ Δημήτριος, αἰτιανόμενος ἀκουστίως διτε ἡ πρὸς ἀλλήλους συγέτις των εἶγες μεταβληθῆ, καὶ διτε ἡδηδεν ἡν εἶζητει ἄλλοτε γέροιν, ἐπετηδεύετο τρόπους ὑπερβολικῆς προσπνείας καὶ συγκαταβίσεως. 'Αλλὰ πᾶν τὸ ἐπιτηδευτὸν εἶναι καὶ διειστέμενον συνήθως διὰ τοῦτο οἱ τρόποι του, ἀντὶ νὰ ωζελήσωσιν, ἐβλαψύν, καὶ ἡ πρώτη αὗτη συνέντευξις, ητις μετὰ τοσούτων στεναγμῶν καὶ δικρύων περιεμένετο ἄλλοτε, ἀφῆκε μᾶλλον δυσαρεστείας σπέρμα εἰς τὰς καρδίας. 'Αλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ οἰκειότης ἐπανῆλθε μεταξὺ τῶν νέων.

— 'Ο μέγας σου πλούτος, εἶπεν ἡ Ζωή, δὲν ἡξερω διχτί μὲ τρομαῖει. Καταστρέψει δλα τὰ σχέδιά μας τὰ τότσαν ἀγαπητά. Τώρα δὲν θέλεις πλέον τὴν ὠραίαν ἐκείνην οἰκίαν πλητίον εἰς τὰ Βαπόρια, τὴν διποίαν τότσαν ἐζηλεύομεν ἄλλοτε. Τώρα σοὶ φαίνεται εύτελής καὶ μικρά.

— 'Οι, φιλτάτη Ζωή, ἀπεκρίθη δ Δημήτριος εἰς τὰς 'Αθήνας θενά σε φέρω. Θά κατοικήσωμεν τὴν ὠραιοτέραν οἰκίαν εἰς τὴν δόδον τοῦ Ερμοῦ.

— Καὶ διμως, Δημήτριος μου, τόσον εύτυχεῖς ἡ διυνάμεια νὰ είμεθα εἰς τὴν μικράν ἐκείνην οἰκίαν. 'Ηξεύρεις πόσον ιεραίαν φαίνεται ἀπὸ τὰ παράθυρά της ἡ πόλις, καὶ μετὰ τὴν πόλιν ἡ θαλασσα, καὶ μετὰ τὴν θαλασσαν ἡ στεφάνη τῶν νήσων. 'Ψχει διλίγα μικρὰ διωμάτια, δισα ἀρκοῦν δὲ ἡμᾶς τοὺς δύω, καὶ περισσότεροι ἀν ποτὲ είμεθα, ἔχει ἐν κλήμα διου νὰ σιαζάωμεθα τὸ θέρος διου, καὶ μίαν ἐτίσιν διου νὰ καθημέθα διου τὸν γειμῶνα. Τί ἄλλο χρειαζεται διὰ τὴν εύτυχίαν μας;

— 'Αλλ' δ Δημήτριος ἀπέπλευσεν εἰς Αθήνας, διόπου ἔμελλεν ἀκαταζήτησε νὰ πωλήσῃ, ἡ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ

τὸν θησαυρόν του. Ὁ χρυσοχόος δὲ ἀγνώστεις καὶ εἰς ξταίας. Οἱ εἶχε σκοπὸν νὰ διευθυνθῇ, ἵτον ἔκεινην τὴν ἡμέραν ἀπών, καὶ μέχρις οὐ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόντισεν δὲ Δημήτρος, ώς ὑπετχέθη, νὰ ἐκλέξῃ μίαν τῶν μεγάλητέρων οίκιῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐρμοῦ, νὰ εὖῃ ἐπιπλα, νὰ δοκιμάσῃ ἕπους, νὰ παραγγείλῃ τάπητας καὶ ἐνδύ ματαῖς καὶ δῆλα τὰ ἥβελε τῆς πρώτης ποιότητος, ἐντελῆ εἰς τὸ εἰδός των, μειδιῶν ὑπὸ οίκτου δταν ἥκουεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐξήσεως τινῶν ἑκατοντάδων καὶ χιλιαδῶν δραχμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν. Οὕτως ἡ φόμη τοῦ πλεύτου του διεδάθη ταχέως, καὶ πλήθις συγγενῶν καὶ φίλων, κεκρυμμένων πρὸ τούτου, τις οἰδεις ποὺ, ἀνεργούντες αἴρνης τὸν περιεστοίγκον, καὶ εἰς δῆλας τὰς σημαντικωτέρας τυναναστροφάς ἵτον προσκεκλημένος, καὶ πανταχοῦ ὑπεψιλυρίζετο «οὗτος εἶναι δὲ πα·ελθὼν ἀπὸ Βλαχίας ὑπέρπλουτος», καὶ πολλὰ νέα διλέμματα ἐτοξεύοντο πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἀπετείνοντο μητέρων πολλὰ μειδιάματα, καὶ τιγνῶν προτάσσων δὲ εὔκαταρρονήτων ἥργιτσιν ἥδη οἱ πειρασμοί.

Ζωή, Ζωή! ἀν δέν προφθάσῃ δὲ νοηθός ἄγγελός σου, οἱ κινδυνοὶ είναι μέγα!

Μέγας, λέγω, καὶ ὅμως ἐφέτος, διερχόμενος διὰ Σύρου, εἶδε τὴν μικρὰν οίκιαν πλησίου εἰς τὰ Βαπόρια, καὶ εἰς τὸ δῶμακ ἐκάθητο ἡ Ζωή ἐρειδομένη εἰς τὸν Δημήτριον, καὶ ὑπὸ τὴν δράνταν ἐπαλένειν διετέξεις παιδίον.

Ἄγνεστη λοιπὸν γενναίως δὲ Δημήτριος εἰς τὸ πῦρ τῶν διλέμματων ἐκείνων, καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν μεδιαιμάτων, καὶ εἰς τὰς ἐπαγωγούς προτίσεις, καὶ εἰς τὴς πρωτευούστης τὸ θελγητρα, καὶ ἐπροτίμησε τὴς Σύρου τὴν παγιτέλην καὶ τὴν γλυκιὰν θάλασσαν, πλησίου τῆς γλυκειᾶς Ζωῆς του; Ιωώ; Ἀλλ' ἐκτὸς φυλοτοφικῆς ταύτης ἀρκήσεως τῆς θαυμαδούς κατηνίας, τὸν δεσμεύει εἰς τὴν Σύρον καὶ δὲ μισθός ἐκκτὸν δραχμῶν, δύναμεῖν δὲ πό τὸ γραφεῖον του ἀρχαῖον ἐμπόρου του.

Διότι μετὰ μερικὰς ὥμερας, δταν δὲ χρυσογόος ἐπέτρεψεν εἰς Αἴγας, δὲ Δημήτριος ἐπεινετε πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν ἀδημαντα εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ δὲ χρυσός, παραπήρητας αὐτὸν, τῷ εἶπε,

— Σπάνιον πρᾶγμα είναι τῷ δυτὶ. Έγὼ δέν εἰ μναμεῖ καὶ τὸ ἀναλαβω. Ἐπειδὴ δμως ἡ μιμητις είναι ὠραία, δὲ πρώτος Εβραῖος μελοπώλης θὰ σοὶ δέντα δραχμὰς δι' αὐτό.

Οἱ Δημητρίος ἔλαβε τὰς δέκα δραχμὰς, καὶ ἐπλήρωσε τρίτην θέσιν εἰς τὸ ἀτμόπλουν διὰ τὴν Σύρον.

P. ἐξ A. K.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΚΛΙΒΗΣ. Ο ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΝΔΙΚΗ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

(Μετάφραστος ὑπὸ K. P.)

(Τελ. τε. Τελίκ. Τίτλος Λεπτάμιον 19ον)

Ἄλλα ἔγγυς ἦτο μεγάλη καὶ ἀπροσδόκητος πραγμάτων μεταβολή. Ἀπό τινος χρόνου, πάντας ἐκ Βεγγάλης προερχόμενον πλοῖον ἐκόμιζεν εἰδήσεις ἀπει.

Ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις τῆς ἐπαρχίας ἔφερεν εἰς τὸν ἔγχατον τῆς φαυλότητος αὐτῆς δρον. Καὶ τωρόντι! τί ἡδύγατο νὰ περιμένῃ τις ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐκτεθειμένους μὲν εἰς πατρασμούς εἰς τὰς ὁποίους, καθὼς εἰπέ ποτε δὲ Κλίβης, σάρξ καὶ αἷμα δὲν ἡδύναντο νὰ τύθενται περιβεβλημένους δὲ ἔξουσίαν ἀκατάσγετον, ὑπευθύνους δὲ μόνον πρὸς τὴν διερθαρμένην, τὴν παραχώρην, τὴν διερημένην, τὴν κακῶς πεπληρωφορημένην ἑταῖρείαν, ἥτις προστοικάλλοις τασσοῦτον ἀπειχεῖται απὸ αὐτοὺς, ὃςτε μεταξὺ τῆς ἀποστολῆς ἐνδές ἐγγράφου καὶ τῆς παρακληθῆς τῆς εἰς αὐτὸ διπαντήσεως παρήρχετο ἡμιόλιος καὶ ἔτι πλέον ἐνιαυτός. Ἐντεῦθεν, ἐπὶ τῶν 5 ἑπτῶν τῶν διελθόντων ἀπὸ τῆς ἐκ Βεγγάλης ἀναγωρήσεως τοῦ Κλίβου, ἢ φαυλότης τῆς Αγγλικῆς διοικήσεως κατήντησεν εἰς βαθὺ μὲν ἀσυμβίβαστον καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀπλῆν ὑπερέιν τῆς κοινωνίας. Οἱ Ρωμαῖοι Ἀγθύπατος, δῆτας ἑντὸς 1 ἢ 2 ἑκατοντῶν ἐξεβίαζεν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας τοῦ τοσούτους πόρους, ὃςτε νὰ κτίῃ μαρμάρινα παλάτια καὶ λουτρά εἰς τὰ παράλια τῆς Καμπανίας, νὰ πίνῃ ἀπὸ ἡλικτρίνων ποτηρίων καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ στρατοὺς μονομαχῶν καὶ ἀγέλας καμηλοπαρδάλεων δὲ Ισπανὸς ἀντιβασιλεὺς, δῆτας, καταλείπων διποσθέν του τὰς ἀράς τῶν Αμερικανῶν, εἰσῆλαννεν εἰς Μαδρίτην μετὰ μακρᾶς σειρᾶς ἐπιγρύσων ἀμαξῶν καὶ μετὰ φορτηγῶν ζώων φερόντων ἀργυρᾶ σκεῦη καὶ κοσμήματα, εῦρον ἥδη τὰς πρέστατας αὐτῶν καταπιεστάς. Ἐπὶ τῇ χυρίως λεγομένη ὡμότητι δὲν ἡδύνατό τις νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἑταίρειας, ἀλλὰ καὶ ἡ ὡμότης αὐτὴ δέν ἡθελει εἰς τὰς παραγάγεις δεινὰ μεγαλύτερα τῶν δεινῶν δταν ἐξεπήγαγαν ἀπὸ τῆς ἀκαθέτου αὐτῶν πλεονεξίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατέβαλον τὸ δημιούργημα των, τὸν Μίρ Δζαφφείρην, καὶ ἀνηγόρευσαν ἀντ' αὐτοῦ ἔτερον Ναβῶν ὄνόματι Κοσσίμ. Ἀλλὰ ὁ Μίρ Κοσσίμ εἶχεν ἴκανότητα καὶ θέλησιν, καὶ ἦτο μὲν ἀρκούντως διχτεθειμένος νὰ καταπιεῖ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ, δὲν διπέφερεν δικαὶος νὰ βλέπῃ αὐτοὺς καταβαλλομένους διὰ καταπιέσιων, αἵτινες δχι μόνον οὐδὲν ἐφερον εἰς αὐτὸν ὀφέλημα, ἀλλὰ καὶ κατέστρεψαν τὰς ἀληθεῖς πηγὰς τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ. Οἱ δευτεροί οἱ Αγγλοι καθήρεσαν τὸν Μίρ Κοσσίμ καὶ ἀνηγόρευσαν πάλιν τὸν Μίρ Δζαφφείρην, ὁ δὲ Μίρ Κοσσίμ, ἀφοῦ ἐξεδικήθη διὰ σφαγῆς, ὑπερβαλλούστης κατέλαβε τὴν ὡμότητα τὴν τοῦ μελάνος κευθυνός, κατέφυγε παρὰ τῷ Ναβῶν τῆς Ούδης. Μετὰ πᾶσαν δὲ μίαν τῶν μεταβολῶν τούτων, δὲ νέος ἡγεμών διένειπε μεταξὺ τῶν δέντων αὐτοῦ χυριαργῶν δ, τις ἀντιβασιλεύς νὰ ἀθροισθῇ ἀπὸ τοῦ θησαυροφυλακίου τοῦ καθητερεύοντος προκατόχου. Τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν ὑπηκόων του παρεδίδετο ως λεία εἰς ἔκεινους, οἵτινες ἐποιήσαν αὐτὸν ἡγεμόνα καὶ πάλιν καθήρεσαν αὐτόν. Οἱ ὑπαλλήλοι τῆς ἑταίρειας ἔλαβον δχι πρᾶς ὄφελος, τὸ μακριπόλιον ὅλου σχεδὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου. Ἡ γάγκασσαν τοὺς ιθαγενεῖς νὰ ἀγοράζωσι μὲν εἰς τιμὴν ἀνωτέραν, νὰ πωλῶσι δὲ εἰς τιμὴν εὐτελεστέραν περιβεβλημένα ἀποινεῖ τὰ δικαστήρια, τὴν ἀστυνομίαν, τὰς